

роднина на Филипъ отъ майчина страна. На императора било жалъ да попадне девойката въ такива лоши рѣце и тайно накаралъ да промѣнятъ съдържанието на писмото. Въ сѣщия пликъ той сложилъ послание до Полския графъ, въ което го съветвалъ да не се съгласява на предложението на Отонъ. И чакъ тогава сложилъ своя златенъ печатъ. Ала Отонъ забелязалъ, че пликътъ не е вече така чистъ, както го предалъ и се осъмнилъ. Накаралъ да отворятъ плика и да му прочетатъ какво пише. Ужасенъ, другарьтъ му не съобщилъ нищо за промѣната. Още повече осъмненъ, Отонъ далъ писмото на своя ваетъ, като му заповѣдалъ подъ заплаха на смъртъ да каже какво пише вътре.

— Ами защо той самъ не си е прочелъ писмото? — попита неодумяваща госпожа Теодора.

— Той не знаелъ да чете . . . — обясни гончията.

— Чувалъ съмъ за Отонъ Вителсбахски, че билъ дивъ и жестокъ бранникъ. Изглежда, че сабята му е била повече приятелка, отколкото перото — забеляза Борилъ и отново подкани гончията да следва.

— Като научилъ за измамата, Отонъ се заклелъ, че Филипъ трѣбва да изкупи съ кръвта си това ново оскърбление. Взелъ съ себе си шестнадесетъ въоръжени другари и отишелъ въ епископския дворецъ, където билъ отседналъ императора. Като забелязалъ, че Филипъ е почти самъ, той грабналъ сабята си отъ пажа, който го следвалъ, и я размахналъ като за поздравъ. „Прибери сабята си“, му казалъ императорътъ, „тукъ нѣмашъ нужда отъ нея“. „Тъкмо имамъ нужда отъ нея“, отвърналъ графа, „за да отмъстя за твоето коварство“. И съ тия думи се спусналъ къмъ Филипа. Канцлерътъ, ужасенъ, се скрилъ въ единъ жгълъ. Императорътъ и майордомътъ се хвърлили къмъ убиеца. Но и двамата били невъоръжени. Майордомътъ успѣлъ да улови рѣката на Отонъ, като смекчилъ силата на удара. Ала сабята закачила една отъ жилитѣ на Филиповия вратъ. Кръвта бликнала като порой. Следъ кратка борба, въ която падналъ раненъ и вѣрния майордомъ, Отонъ се изскубналъ, метналъ се на коня, който го чакалъ